

JÉZUS ÉS ÉN

VI. RÉSZ

Örömmel néztük az Úr részére épített imaházat. Kemény munkával, mindenki örömeire elkészült. Szép avatása volt. A sziget is gyönyörűnek tűnt itt találkoztam Tommal, aki igazi keresztényként jó barátom lett. A kikötőben halászhajója volt. Kimenni készült a tengerre, megkért hát arra, hogy menjek vele. Elfogadtam a kérést a kemény és fárasztó készülődéssel együtt Tom felvett három fiatal, de rég ismert fiút, akik szerint nagyon jó halászok, sok tapasztalattal. Mint emberek azonban durvák és fegyelmezetlenek voltak, természetesen ilyeneként egyáltalán nem keresztények. Egész nap bagót rágtak és köpdösték a hajó fedélzetét. Ez mintegy nyolc napig tartott, addig, amíg minden el nem készült. Éjjel hagytuk el a kikötőt, s bizony jó érzés volt a szigetet elhagyva kimenni a tengerre. Szabadnak éreztem magamat. Tommal imádkoztunk, a fiúk közben a fedélzeten vigyorogtak rajtunk. Hajónk átment az Aleut-szigeteken és kijutottunk a Bering-tengerre. Északra tartottunk a Pribilof-szigetek felé.

A tenger viharos és veszélyes volt, de mennünk kellett, hogy halat találjunk. Az égbolt éjjel-nappal sötétlett. A hullámok nagyok voltak, át is csaptak a hajón. Felmentem a kormányhoz. Tom tétován nézett ki az ablakon a hatalmas hullámokra. A hajónk játékszernek tűnt a nagy viharban. Kimentem segíteni a fiúknak, akik durva káromkodással fogadtak. Jimhez mentem hátra, aki a köteleknél volt és rémülten mutatott jobbra a toronymagas hullámra. Semminek éreztük magunkat, hiszen átcsapott rajtunk, s mintha víz alatt lettünk volna. Amikor felmerültünk a zuhany után Tom sehogy sem jött ki, én is rohantam hozzá. A hullámok kövek felé sodorták a hajót. Tom a szemembe nézett. Megértettük a veszélyt, imádkoztunk. Hirtelen Jim lépett oda ijedt és sápadt arccal, hogy velünk imádkozzon. A hajót hirtelen nagy ütés érte, s bekövetkezett az, amitől tartottunk: zátonyok közé kerültünk. Ütést ütés követett, s a kövek közt hánykódott hajónk. A szél erősen fúj, amikor Jimmel lementünk a fedélzetre, ahol Roger volt a köteleknél. A drótkötél erősen feszült, majd hirtelen elszakadt. Éles kardként vágott keresztül a hajón. Sikerült lebuknom, hátratekintve azonban szörnyű látvány ért, mivel a kötélt kettévágta Jim-et. Tom ordított, hogy hívjam fel John-t a gépházból. Lemásztam, de hirtelen derékig a vízben találtam magamat. A Johnhoz vezető ajtót a nyomás miatt nem bírtam kinyitni. A kövek kiszakították a hajót, John pedig bent rekedt és megfulladt a gépházban. Süllyedtünk, így felmásztam a fedélzetre, Rogert pedig megláttam a hajó végén, amikor hirtelen hatalmas hullám csapott át a hajón, s mint egy játékszer egy sziklához vágta. A hajó nagyot rázkódott, Roger pedig lerepült. Igyekeztem Tomhoz feljutni a vezetői helyre. A torony eltört és durván rázuhant Tomra és az egész helyre és szinte összelapította. Sötét, a tengerből kiemelkedő csúcsok voltak előttem. Az egyikhez a hullám odavágta a hajót, az pedig felakadt rajta. Fel tudtam kapaszkodni a hajó orrába, mert az egyenesen állt. A szél tombolt, a hideg víztől mintha megmerevedtek volna tagjaim. A hajó kezdett a szikláról lecsúszni és elmerülni. Nem maradt más hátra, mint leugrani a hideg vízbe, mielőtt az örvény lehúzott volna a hajóval együtt. A kövek között erősen sodort a víz, mígnem az áramlat egy nagy, épületnagyságú kőhöz ért el. Itt besodort egy barlangnyílású mélyedésbe, ahol nyugodtabb volt a tenger. Mintha talajt ért volna a lábam, mikor megmerevedett kezem elkapta a szikla sarkát.

Felkúsztam, s egy sötét lyukban találtam magam. Beljebb haladtam ebben a mélyedésben, mikor úgy tűnt, hogy egy mennyezet nélküli szobába jutottam, ahol homályosan, de lehetett látni.

Morgást és mozgást észleltem, nem messze tőlem pedig egy nagy fej bámult rám. A mennyezeten behatoló kis fényben megláttam, hogy oroszlánfókák közt vagyok, amelyek

kinézésre félelmetesek, ugyanakkor nagyon barátságos élőlények. Régen ismertem már ezt az állatfaját. Leheletükkel szinte befűtötték a „szobát”. Némelyik mozdult egyet hátra, mintha helyet akarna adni. Leültem és hangosan imádkoztam. Az állatok felemelték fejüket és figyeltek. Érdekes „gyülekezet” volt, mivel hallgatták mindazt, amit mondtam. A kimerültségtől elaludtam,, amikor aztán felébredtem, nappali fény jött be a mennyezeten. Felálltam, eltántorogtam a nyílásig, kinéztem a tengerre. Nyugodt volt, a vihar elmúlt. Felkúsztam hát a sziklatetőhöz hasonlító tetejére. Felálltam. Lábaim fájtak a hideg szélről, pedig nyár közepe volt. Tornáztam, jobban is éreztem magam, éhes lettem. Lent a kövek között kagylókat találtam. Megreggeliztem, kiszívtam a levegőt, visszaültem a tetőre. Imádkoztam és néztem tengert. Megkérdeztem az Urat, miért adja ezt a sok megpróbáltatást. Hirtelen mintha egy hang szólalt volna meg: „Azt akarom, hogy megpróbáltassál e szenvedések által.” A vízre és a kövekre néztem, s a „gyülekezetemre” a lyukban. Nem voltam egyedül az érdekes szigeten. Nappal volt, hosszú, nyári nappal. Jeges és hideg szél jött a szibériai partoktól. A lábam fájt, a nadrágom kettérepedt. Késő lehetett, de a Nap még mindig fent volt. Lementem a lyukba, már vártak az oroszlánfókák, mintha ismertek volna. Beszélgettem hozzájuk, majd imádkoztam az Úrhoz. Jó, hogy nem voltam egyedül. Elfáradtam, elaludtam, nem tudom meddig, de megint fent volt a Nap. Éhes lettem, kibújtam hát a lyukon. Kis rákokat és növényeket találtam, ízlettek nagyon. Felkúsztam a tetőre, leültem enni, amikor több száz sirály vett körül. Újra nem voltam egyedül. Köztük ültem, mint pipacs a búzában. Jól éreztem magam. Este lementem a „gyülekezetembe”, már vártak, egyik „gyülekezeti tag” egészen közel jött hozzám, szinte megérintettem a fejét.

Reggel nagy lármára ébredtem. Kimentem a lyukból, s láttam, hogy az oroszlánfókák rémülten néznek, ugyanis egy gyilkos bálna rontott közéjük, s alaposan megtépte az egyiket, bizony véresen vonaglott szegény. Nem volt segítség, láttam, hogy elvérzik, hiába álltam nem messze tőle, s hiába sajnáltam. Imádkoztam érte, ő üveges szemével rám nézett, majd kimúlt. Már negyedik napja voltam ezen a furcsa kősziklán, ezen a szigeten, a lábam nagyon fájt, fenn masszíroztam a tetőn. Hirtelen motorzúgást hallottam, egy pont bukkant fel a messze távolban és felém közeledett. Felálltam, de vissza kellett ülnöm, mivel a lábam nem bírta. A pont egyre nagyobb lett. Messziről angyalnak tűnt vörös színével. Mosolyogva vártam, amíg közeledett. Megállt fölöttem a levegőben, meglátott. Nem tudtam, ember-e vagy angyal. A magasból egy kötél hullott elém, leereszkedett hozzám a kötélen, megállt, mosolyogva magához csatolt.

A levegőből még visszánéztem a szigetre, ami egyre jobban távolodott. Úgy tűnt, barátaimat, „gyülekezetem” tagjait látom, ahogy összesereglettek távozásomra. Ahogy néztem a helikopterből a gyönyörű szigetet, úgy távolodtam barátaimtól, akiknek beszélhettem az én megmentőmről, Jézusról.

Zsoltárok 96,6

Zsoltárok 145,10

testvéri szeretettel:

Domin Péter

Columbus, Ohio-ból